

*Ai không đón nhận Nước Thiên Chúa
như một trẻ em,
thì sẽ chẳng được vào. (Lk 18:17)*

*Không cần phải thánh thiện
mới nhận ra được
sự hiện diện của Chúa trong mọi vật.
Bạn chỉ cần vui chơi
như một trẻ nhỏ,
với một trái tim độ lượng.
(Matthew Kelty)*

CON ĐƯỜNG THƠ ẤU

Ngày kia có một người thương gia rất giàu có, công ty thương mại của ông mỗi ngày mỗi phát triển và tiền bạc vào như nước. Công việc làm ăn đòi hỏi ông phải đi xa đi đến nhiều nơi trên khắp thế giới.

Một hôm, trong một chuyến công tác, ông nghỉ đêm tại một khách sạn 2h phố kia. Khách sạn của ông nằm ngay bên đường khiến cho ông, dù không muốn cũng phải chú tâm đến những người đi bộ qua lại. Vào những buổi sáng sớm, thức giấc vì không ngủ thêm được, ông ngồi nhìn ra cửa sổ và bắt đầu để ý đến một em bé, sáng nào cũng vào giờ đó, em đi qua khách sạn của ông. Em đi như thể không phải là một sáng, nhưng liên tiếp nhiều sáng như vậy. Tò mò, một sáng kia, ông chạy ra đường và dừng em bé lại hỏi:

-“Em đi đâu mà đi sớm như vậy? Giờ này lẽ ra em phải ngủ trong chăn êm nệm ấm chứ?”

Em bé điềm tĩnh trả lời:

-“Thưa ông, cháu đi đến nhà thờ dự Thánh Lễ và cầu nguyện với Chúa.”

Nhà thương gia phá lên cười:

-“Thời buổi văn minh này mà em vẫn còn tin vào Chúa à? Tôi đây đã từng du lịch khắp thế giới mà chẳng thấy Chúa đâu! Máy bay riêng của tôi từng bay thật cao trên trời mà cũng không thấy được Chúa. Thôi, bé ơi, về đi, không có Chúa đâu!”

-“Thưa ông, cháu bảo đảm là có Chúa.”

-“Đâu, em thử chỉ cho tôi phải tìm Chúa nơi nào?”

-Cháu đề nghị, lần sau khi máy bay của ông bay lên thật cao ở trên trời, lúc đó ông ra lệnh cho phi công tắt máy đi, bảo đảm với ông, lúc đó ông sẽ thấy cần Chúa. ”¹

Ngày xưa, cách đây gần 2000 năm, có một người mang tên Giêsu, tự xưng mình là con Thiên Chúa và bảo rằng vì yêu thương nhân loại nên ông đã xuống thế gian mang thân phận con người. Ông đến và người ta đã chứng kiến cuộc sống của ông. Một cuộc sống đơn giản và có thể nói là khó nghèo: “Cáo có hang, chim có tổ, Con Người không có chỗ tựa đầu” (Lk 9:58). Môn đệ theo ông rất ít, người lên án ông là những người có chức phận trong dân chúng Israel. Số người “ba phải” hay thiếu lập trường” thì khá nhiều. Ông rao giảng một sứ mạng chính là hãy hoán cải và tin vào nước trời. Ông nói rằng ông rất kính yêu Thiên Chúa là Cha của ông và ông khẳng định rằng tình yêu đó kháng khí đến nỗi ông với Cha ông là một. Ông còn giảng dạy rất nhiều điều khác làm cho người yếu đức tin cuối cùng phải lên án tử cho ông. Một trong những chân lý ông giảng dạy và sống là hãy tin tưởng phó thác vào Thiên Chúa, phận con người hãy sống tâm tình đơn sơ như trẻ thơ.

Sau cái chết của ông, người ta mới dần dần khám phá ra những chân lý ông truyền dạy. Số môn đệ của ông mỗi ngày một gia tăng, và người ta thi đua nhau để bắt chước những con đường ông đã đi qua. Phải, tên của ông là Giêsu Kitô.

Sau đó khoảng cuối thế kỷ thứ mười chín (1897), thì ta biết đến một môn đệ của Giêsu Kitô mang biệt hiệu là Têrêsa Hải Đòng Giêsu. Vị nữ thánh này được biết đến qua con đường “thơ ấu thiêng liêng” của chị. Chị sống kết hiệp với Chúa trong mỗi giây phút của cuộc sống và trọn vẹn phó thác vào sự quan phòng của Thiên Chúa. Chị là tấm gương sống “đơn sơ và phó thác” theo con đường chị đã không thể đóng góp cho Giáo Hội những công trình vĩ đại như nhiều vị thánh khác. Chị chỉ có tình yêu, và tình yêu của chị mãnh liệt đủ để sống chết cho lý tưởng của mình.

Con đường thơ ấu thiêng liêng không đơn giản như vấn đề “nhặt vài cái kim may rơi xuống đất vì lòng mến Chúa” để được công phúc và được nước trời. Lời mời gọi trở nên “trẻ thơ” là một lời mời gọi đầy mâu thuẫn, nhất là đối với những môn đệ đang bước vào thiên niên kỷ thứ ba. Tôi trầm mình trước lời mời gọi này để xem Chúa nhả nhủ tôi điều gì?

Tại sao Chúa Kitô lại muốn tôi làm trẻ con trong khi xã hội luôn hối thúc tôi phải lớn lên, phải trưởng thành, phải hành động như người lớn? Chúa muốn tôi mang tâm tình của trẻ thơ chứ không phải trở nên như trẻ nít. Khi từ già tuổi thơ để vào thế giới của “người lớn”, dường như tôi đã tự động học hỏi và sống lối sống của người lớn. Làm sao có thể dung hoà trong tôi một sự trưởng thành của người với một tâm hồn của trẻ thơ? Bé thơ sống hoàn toàn phó thác nơi Cha Mẹ, không biết lo lắng cho tương lai. Bé thơ chỉ biết có hiện tại và chỉ cần cha mẹ luôn luôn ở bên cạnh để bên đỡ.

---

¹ Truyện khẫu, không biết xuất xứ và tác giả.

Đối với Thiên Chúa là Cha, là Mẹ, tôi còn hoàn toàn phó thác, hay luôn tự ra chương trình cho mình và muốn Chúa phải nghe theo? Làm người lớn, tôi đánh mất niềm tin nơi người đã dựng nên tôi. Làm người lớn, tôi chạy theo tiện nghi vật chất, và quên đi những giản dị, đơn sơ của tuổi trẻ. Làm người lớn, tôi tập yêu có điều kiện và quên đi cái tình yêu không điều kiện của buổi ban đầu. Rồi một ngày nào đó, Ngài sẽ hỏi tôi: Con có tin Cha như bé thơ tin vào Mẹ không? Và tôi sẽ trả lời ra sao?

Tâm hồn bé thơ ngay thẳng như một tờ giấy trắng. Có ao nói vậy, nói rồi quên. Tập làm người, tôi tập cái tính nói quanh, nói trắng thành đen, và khi ai nói đụng chạm đến tôi thì tôi ghi nhớ muôn đời. Lớn lên, tờ giấy trắng của tôi bị vẽ chằng vẽ chịt, bị tô điểm bằng những quanh co trong cuộc sống, những khúc mắt gian dối của cuộc đời. Làm sao tâm hồn tôi vươn lên được khi nó nặng trĩu những ưu tư phiền muộn. Những phiền muộn nhiều khi do chính tôi gây ra.

Bạn thân mến, hình như khi bắt đầu làm người lớn, chúng ta quên đi cái bản chất vui chơi, nô đùa của trẻ thơ. Có những người lớn nghiêm khắc quá, họ đã đánh mất nụ cười trên môi. Tuy lớn, những mỗi người chúng ta vẫn còn bản chất của một “cô bé” hay “cậu bé” của ngày xưa. Hãy giải thoát “em bé” ở trong bạn, ở trong tôi, để chúng ta biết cười với cuộc đời, cười trước những thử thách trong đời. Nếu tôi có lỡ làm người lớn, vẫn còn giờ để bắt đầu lại. Con đường Chúa mời gọi chúng ta đi.

“Thầy là đường,” và một trong tính chất trong đường lối của Thầy là trẻ thơ. Theo đường Thầy chỉ, tôi sẽ đi con đường bé thơ ấy bằng những bước chân sáo tung tăng.

☪

